

Въ сжщото време на плоския покривъ на голѣмата каменна кжща на първосвещеника Кайяфа стоеха смутени еврейскитѣ първенци, начело съ стария първосвещеникъ Анна и Кайяфа. Тѣ наблюдаваха тържественото посрещане на Иисуса, слушаха радостнитѣ викове на народа. Страшна злоба ги раздираше, злоба къмъ този беденъ назарянинъ, който идва като нѣкой царь. Погрознѣлото отъ старческитѣ бръчки лице на Анна бѣше посинѣло отъ злоба и треперѣха увисналитѣ му безкръвни устни.

— Кайяфа, днесъ ти си първосвещеникъ, трѣбва да се погрижишъ за този богохулникъ и измамникъ. Защо не пратишъ войска противъ него? — треперящъ говорѣше Анна. А всички други клатѣха одобрително главитѣ си.

— Виждашъ ли, какъ шумътъ се усилва и този назарянинъ влиза вече въ града? Всичкитѣ жители на града сж при него! Подли роби, съ какво е успѣлъ той да ги привлѣче и защо идва така тържествено? — запѣненъ продължи Анна.

— Въ този моментъ противъ него нищо не мога да направя. Народътъ ще го запази

и, ако пратя войници срещу него, едва ли тѣ ще се върнатъ живи. Той е хитрецъ, съ хитростъ трѣбва и ние да го погубимъ. Ахъ!... Гледайте! Той отива къмъ храма.

И действително Христосъ бѣше влѣзълъ въ града, слѣзълъ отъ ослето и все тъй тържествено отиваше къмъ великолепния храмъ. Народътъ бѣше изпълнилъ всички улици и все по-мощно се разнасяше „Осанна! Осанна!“

Въ този моментъ къмъ Кайяфа се приближи войникъ и му подаде пергаментовъ листъ.

— Това изпраща до тебе императорскиятъ намѣстникъ Пилатъ, — каза войникътъ и се отдалечи.

Кайяфа разгъна пергамента, всички се натрупаха край него.

„Виждамъ народа развълнуванъ, нѣкакъвъ човѣкъ, който влиза въ града и множество хора го следватъ и му пѣятъ пѣсни. Пратихъ мои войници да узнаятъ, кой е този човѣкъ, а тѣ ми съобщиха, че билъ мъдрецъ и народътъ го считалъ за свой царь. Ако знаешъ, какъвъ е той, съобщи ми, и, ако е необходимо, да се взематъ мѣрки противъ него като размирникъ“ — високо прочете Кайяфа и още побледенъ повика войника.